



## Isten aláveti magát az idő múlásának

„Amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, s a törvény alattvalója lett” (Gal 4,4).

Az év az idő emberi mértéke. Az idő – amelynek a teremtés egésze alá van vetve, a mulandóságról beszél nekünk. Az ember tudatában van e mulandóságnak. Nemcsak megéli az időt, hanem méri is: napokra, hetekre, hónapokra és évekre osztja. Az időnek ez az emberi folyamata mindig kifejezi az elmúlt miatti szomorúságot, ugyanakkor a jövő iránti nyitottságot is.

Az Úr születésének ünnepén az egyházi liturgia nyelve és ritmusa pontosan ezt a múlttól való elbúcsúzást és a jövő iránti nyitottságot fejezi ki.

A születés mindig kezdetet jelent: a születő lény életének kezdetét. Az úr születése csodálatos kezdet. Jelenti először is a minden időket megelőző kezdetet, eredetünket, amely maga a kezdet nélküli Isten. Az elmúlt napokban tanúi lehettünk Fia földi születésének. Az isten-ige, mielőtt Betlehemben megszületett Szűz Máriától, elfogadta az időt. Belépett a történelembe. Elfogadta az idő múlásának emberi törvényét. Lezárja a múltat: vele végződik a várakozás ideje, vagyis az ószövetség. Megnyitja a jövőt: a kegyelem és az Istennel való megbékélés új szövetségét hozza el.

Ő az új idő kezdete. Minden új év része e kezdetnek. Az Isten születése titkával kezdődő új időszámítás mértékei vagytok kezdettől fogva.

### A béke nemzetek közötti vágya

„Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek” (Jn 14,27).

Az emberiség történetében még soha nem beszéltek annyit a békéről, és még soha nem vágyakoztak utána annyira, mint ma. A népek és nemzetek növekvő egymásraultaltsága szinte mindenkivel elfogadtatja – legalábbis elvben – az egyetemes emberi testvériség eszményét.



Nagy nemzetközi intézmények vitatják meg az emberiség békés egymás mellett élését. A nyilvánosság egyre inkább tudatára ébred, egyre inkább a népek és nemzetek közötti testvéri kapcsolat elengedhetetlen feltételének tartják. Mindinkább nyilvánvaló, hogy a béke az egyetlen út az igazság felé; a béke az igazság műve.

Mégis, újra és újra szemtanúi lehettünk, hogyan aknázzák alá és rombolják le a békét. Miért nem igazítjuk viselkedésünket és állásfoglalásainkat meggyőződésünkhöz? Miért nem

tudjuk az összetűzéseket végérvényesen száműzni életünkéből?

### Imádság a keresztény egységért

„Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám, bennem vagy, és én tebened, úgy legyenek egyek ők is mibenünk” (Jn 17,21).

A keresztény egységre való törekvés elsődleges eszköze az imádság. Jézus maga is az Atyához szóló imában hagyta ránk az egység iránti különleges vágyát: „Legyenek mindnyájan egyek”. Amint a lélek életet ad a testnek, úgy ad az ima életet, állandóságot, lelket és célt az ökumenikus mozgalomnak.

Az ima mindenekelőtt az Úr elé állít bennünket, megtisztít szándékainkban, érzéseinkben, szívünkben, és létrehozza azt a belső átalakulást, amely nélkül nincs igazi ökumenizmus. Az ima továbbá arra emlékeztet minket, hogy az egység végeredményben Isten ajándéka, olyan ajándék, amelyet kérnünk kell, és amelyre készülnünk kell ahhoz, hogy megkaphassuk. Az egység tehát, mint minden ajándék, mint minden kegyelem, „az irgalmas Istene” múlik (vö. Róm 9,16). Minthogy a keresztények kiengesztelődése meghaladja az emberi ajándékokat és erőket, szüntelen buzgó imádság fejezi ki reményünket, amely nem csal meg bennünket; és hitünket az Úrban, akinek szeretete kiáradt szívünkbe (vö. Róm 5,5).

(Részletek II. János Pál pápa írásaiból:  
Napról napra a Szentatyával,  
Vigilia, 1991.)

Istentől megáldott, békés új esztendő kívánunk!

## Szent Sebestyén

A vértanúként tisztelt Sebestyén a legnépszerűbb szentek közé tartozik. Mint segítőszenthez fordultak hozzá pestis és más – embereket vagy állatokat pusztító – járvány idején. Számos testvérület és kézművescéh tisztelte védőszentjeként, ereklyéinek birtoklásáért több helység vetélkedik. A művészet Sebestyén vértanúságát sokszor választotta témájául, és számtalan változatban dolgozta föl a mindenkori ízlésnek megfelelően. A szentek római naptára január 20-án emlékezik meg róla Fábían pápával együtt.

Úgy látszik, hogy a milánói Szent Ambrus már többet tudott Sebestyénről. A 118. zsoltárról mondott 20. beszédében talál alkalmat, hogy a vértanúról szóljon. Szentünk édesanyja állítólag milánói volt. Diocletianus társcsászára, Maximianus idejében (289–305) került eszerint Rómába, és ott szenvedett vértanúságot. Szent Sebestyén tisztelete 380 táján már elérte Milánót. A tiszteletnek e gyors terjedését minden nehézség nélkül érthetővé teszi a Róma és Milánó közötti élénk kapcsolat, a vértanúk adatainak és ereklyéinek lelkes gyűjtése.

Sebestyén a császári gárda tisztje volt, Narbonne-ban született, feltehetőleg 288-ban, de Milánóban élt. Diocletianus és Maximianus császár nagyra becsülte, és közvetlen környezetébe rendelte. Sebestyén egyszerre tudott császári tiszt és hűséges keresztény lenni, aki bátran védte a hitet. A legenda tehetséges szónoknak mondja a tisztet, aki bajtársait el akarta vezetni a hithez, és bátorította a fogságban sínylődő keresztényeket. Végül maga Sebestyén is a császári törvényszék elé került, és hite miatt halálra ítélték. Kinn a szabad mezőn karóhoz kötözték, hogy a katonák halálra nyilazzák. Amikor már halottnak vélték, otthagyták. Egy jámbor római özvegy, Iréne házába fogadta a súlyos sebesültet, és addig ápolta, míg föl nem épült. Amikor Sebestyén ismét megjelent a nyilvánosság előtt,

úgy fogadták, mint aki holtából támadt föl.

Sebestyén újra a hóhérok kezére került. Másodszor is halálra ítélik. Most bunkókkal verik halálra, és egy csatornába dobják. Ezúttal egy Lucina nevű római asszony veszi gondjába a testet, és eltemeti. A legendaíró itt is római hagyományból merít: egy Lucina nevű római matróna több vértanú történetében szerepel úgy, mint aki a halálra kínozottnak megadja a végtisztességet.

A Depositio Martyrum január 20-án emlékezik meg Szent Sebestyén temetéséről. Mivel az ősi liturgikus könyvek külön említik Sebestyént és Fábían pápát, külön könyörgésük is volt. 1969-ben addig közös ünneplésüket ismét különválasztották.



Szent Sebestyénről az elbeszélők jámbor képzelete ilyen eleven jelenségeket formált:

Sebestyén testőrkapitány látszólag unottan járkált Róma egyik szegénynegyedében. A szembejövő emberek tisztelettel vagy félelemmel tértek ki előle, tudták, hogy a császár kegyeit élvezi.

Az egyik népes utcán egy szegényesen öltözött ember ütközött Sebes-

tyénbe, akinek egyenruháján egyszerre csak megzörrent a vas. Sebestyén érezte, hogy egy értékes tartalmú edényke került mellvértje mögé, fürge kéz ügyeskedte oda. Az az ember már régen el is tűnt a nyüzsgésben.

A magas rangú tiszt most már láthatóan határozott léptekkel folytatta útját. Egy épület elé ért, a két ór nagy tisztelettel köszöntötte. Sebestyén belépett a házba. Egy ismeretlen kapitány lépett eléje: „A császár mindenkinek megtiltotta a belépést a börtönbe”. Sebestyén elmosolyodott: „Barátom, ez nem vonatkozik a testőrök parancsnokára! Látni akarom, hogyan teljesítik kötelességüket.”

És már félre is tolt a másikat. Senki sem állta útját. Az udvaron az őrség katonái tisztelegtek neki.

Sebestyén belépett egy fülledt, bűzös folyosóra. Nemsokára meredek lépcsőn át egy nagy, bereteszelt teremhez ért. Őrt nem lehetett látni. Villámgyorsan fölrántotta a reteszt, és egy boltozatos helyiségbe lépett, amelyben mintegy harminc rémült és lesoványodott ember szorongott. Sebestyén gyorsan benyúlt mellvértjébe, elővette a kis edénykét, és az egyik fogoly férfinak nyújtotta.

„Az ostyák” – súgta oda a meglepett embernek. „A püspök köszönt benneteket!” Rögtön visszament a folyosóra, és harsány hangon kiáltott: „Őrség!” Egy egész csapat katona rohant oda. Fenyegető mozdulat kíséretében megszidta őket kötelességeik elhanyagolása miatt: senki sem állt útjába, egyetlen őr sem volt a folyosón, éppen ott, ahol a „legveszedelmesebb” keresztények vannak.

A katonák ijedtségtől sápadozva álltak körül a kapitányt, és fogadkoztak, hogy ezután jobban őrködnék.

„Újra visszajövök, és ellenőrzöm munkátokat. Ha megint ilyen kötelességmulasztást tapasztalok, kénytelen leszek jelentést tenni a császárnak” – mondta Sebestyén, s még a börtön parancsnokának is kijutott a korholásból.

(Forrás: A szentek élete)

## „Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Isten teremtő ereje, Szentlelke, lelkünk navigátora minden ember számára iránytűt adott, utat jelölt, lehetőségét mutatott a végső célig: az örökkévalóság eléréséhez. Van, aki egyenesen, tisztán felismeri az útjelzőket, sajnos sokan a világ zajában eltévedve utat tévesztenek, s vannak, akik útvesztőkön keresztül találják meg a hazavezető utat. Ezek a konvertiták, a nagy megtérők.

Szent Pál, aki Isten szavára: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” a népek apostolaként a szeretet legszebb himnuszát hagyta ránk.

Szent Ágoston: „Tolle, lege!” Vedd, és olvasd – szavak hallatára az evangéliumot olvasva emelkedett ki a bűnös élet szennyéből az isteni létre, és írta meg vallomásait Confessione címen.

Most egy nagy francia konvertita, Paul Claudel, a XIX–XX. század fordulóján élt és alkotott költő és drámaíró különös életútját ismertetem Szabó Ferenc jezsuita atya tanulmánya alapján, a Paul Claudel: Kantáta három hangra és más költemények című kötetből. A szemelvényeket ő válogatta, fordította, s a bevezetőben ő írja le Claudel életét, megtéréseit.

Paul Claudel 1868. augusztus 6-án született a francia Villeneuve-ben. A középiskola után politikai tanulmányokat folytat, keleti nyelveket tanul. A költő 1919-ben írt *Megtérésem* című vallomásában így írja le akkori lelkiállapotát, ingadozását a keresztény és pogány életérzés között, és a századvég Párizsának légkörét: „Akkor én is, tizennyolc évesen Titusz és Babilon foglya voltam, Párizs legsötétebb sikátoraiban bolyongtam. Arthur Rimbaud Villanások című költeményeinek sötét életérzései felfedték előttem a mély sötétséget, amelyben én is éltem. Undor és keserűség fogott el. Lényem legmélyén eltökéltem magam a gyökeres szakításra, szétverem magam körül ezt a szörnyű korallbörtönt.” 1886 kará-

csonyán a Notre-Dame-székesegyházban a karácsonyi zsolozsma, a Magnificat mélységes áhítatában az élő Isten villámcsapásként érintette a tizennyolc éves fiatal szívét. Felfedezte a nagy Végtelent: „Uram, megtaláltalak téged, legyőzted bálványaimat!”

Ez volt az első megtérése. Elindul, szétszakítva eddigi korlátait, diplomáciai pályára lép. A szó szoros értelmében konzulként, nagykövetségként bejárja az egész világot. 1900-ban a Kínába tartó konzul a hajón ismerkedik meg egy házas, négygyermekes asszonnyal. Ez a tiltott szerelem feldúlja Claudel lelkét. Két szerelem: Isten és a nő között vívódik. Rose a férje és családja után őt is elhagyja törvénytelen gyermekükkel együtt. Claudel sohasem talál rájuk. Szerelmét nehezen felejtí el. Ez a küzdelem négy évig tartott, Számkivetés című versciklusának ez a témája. Egyik versében ezt írja: „A könyörtelen szerelem hajamnál fogva tart. Minthogy a tied vagyok, fedd fel arcodat. Minthogy te fogod kezemet, mit akarsz tőlem? Te hívtál meg, mondd meg, hogy mit tegyek!”

Isten végtelen irgalmában válaszol, segít rajta. 1905-ben egy lourdes-i útján megtalálja lelke nyugalmát, szentségekhez járul. Mise Brazíliában című ódájában így emlékszik meg erről: „Bűnös napjaim barátnője, Isten veled, lemondok tövisedről / Többé már nem találok a rózsát, illatotat belelegezve. / Nincs két szerelem.”

1906-ban feleségül veszi Reine Perrint, vele indul Kínába. 1907-ben megszületik első kislányuk. Ennek örömét fejezi ki a Magnificatban, amelyben felidézi 1886 karácsonyát, amikor betévedt a Notre-Dame-katedrálisba, és először hallotta meg Isten hívását. „Nevemen szólítottál! / Mint aki ismer engem, kiválasztottál a korombeli fiatalok közül. / Ó, Istenem, te tudod, mennyire tele van a fiatal szív gyengédséggel, / és meny-

nyire nem ragaszkodik szennyéhez és hiúságához. [...] Lelkem ujjongott Üdvözítőmben. / Gyertek, hívek, imádjuk ezt a kisdedet, aki nekünk született. [...] És most már, férfieletem delén, tudom, / ki áll meg, és marad állva nagy erővel, / és ki hívogat mindenfelé. [...] És most vége a hosszú harcnak, / íme, most mássá változva kezdek énekelni, mint a hegedű. [...] Ó, Istenem anyja, ó, asszony az asszonyok közt, / elérkeztél hát hozzám hosszú úton! / És íme, most bennem boldognak hirdet minden nemzedék!”

A következő számban Kantáta három hangra című remekművét ismertetem, végül a már Krisztus követségében járó költő nagy ódáirol szólok.

N. E.

## Karításhírek

Hálásan köszönjük a kedves híveknek a december 9-én felajánlott adományát. Negyven csomagot készítettünk belőle, és hozzájárultunk a december 15-én a nyugdíjasoknak megrendezett „karácsonyi előzetes”-hez.

Köszönjük szépen az ezen alkalommal vállalt szállítási szolgálatot is.

**Áldott, békés új évet kívánok minden kedves testvérnek!**

A karitászcsoport nevében:

Stampf Margit

## Játszóház a Szilágyiban

Minden hónap 2. szombatján a 17.00-kor kezdődő ovismisét követően játszóházba hívjuk a gyerekeket.

A foglalkozást szilágyis tanító nénik tartják.

**Helyszín:**

A Szilágyi-iskola kis épülete

**4. találkozás:** 2008. január 12.

**Téma:** a tél

## Reginás krónika – 2007. december 31.

„Az esztendő fordulóján összegyűltünk mind ez órán, oltárodnál leborulunk hál'adásra, mindentudó színed előtt számadásra” (SZVU 38/1.).

Az idei év nemzetünk számára Árpád-házi Szent Erzsébet jubileumi éve volt, születésének a 800. évfordulója alkalmából, nekünk, valamint a székesfehérvári és a kalocsai egyházmegyék számára emellett Szent Imre jubileumi év is, az ő születésének 1000. évfordulója kapcsán. Több program is kapcsolódott ehhez. Szentmisék, kiállítások, ünnepi megemlékezések, imaórák, a Szent Erzsébet ereklye ittléte, mind-mind alkalom volt, hogy közelebb kerüljünk a felebaráti szeretet nagy szentjének és a magyar ifjúságunk védőszentjének a személyéhez, példájához. Kérjük továbbra is közbenjárásukat!

Az ökumenikus imahéten január 25-én Ittész János evangélikus püspök ige hirdetését hallgattuk templomunkban.

A betegek vasárnapján, február 11-én ez évben is szentmise keretében szolgáltatunk ki a betegek szentségét a templomban az idős és beteg testvéreinknek.

A húsvét ünnepére dr. Sipos Imre atya tartotta lelkigyakorlattal, kereszti-úti imádságokkal, szentgyónással, a nagyheti szertartásokkal készültünk fel.

Áprilisban és májusban 45 iskolás járult elsőáldozáshoz a Szilágyi-, ill. a Botev- és a Simonyi-iskolából. Pünkösdhétfőn pedig a három iskolából 21 fiatal, a Szent László Plébániáról pedig még további 10-et részesített a bérálás szentségében itt nálunk Gyűrű Géza helynök atya.

A felnőttképzések végén 4 felnőtt részesült a bérálás szentségében, illetve ketten ekkor is keresztkedtek meg.

Ebben az évben az érsek atya 2 kispapot diakónussá, 3 diakónust pedig pappá szentelt. Én pedig szentelésem 25. évfordulóját ünnepeltem.

Június 23-án a plébánián tevékenykedő közösségek vezetésével tartottuk meg a reginás közösségi napot. Reméljük, ebből tudunk hagyományt teremteni, és jövőre többen kapcsolódnak be.

Egyéb programok miatt idén nem volt hittanos napközis tábor. A plébánia fiataljaival viszont Zalaszántón tartottunk nyári tábort július folyamán.

A nyár végén az angolkisasszonyok, azaz a Congregatio Jesu itteni háza két fiatal nővérrel, Judit és Viktória nővérekkel gyarapodott. Isten segítse őket rendi munkájukban!

Szeptember 4-én Lisieux-i Szent Teréz ereklyéit fogadhattuk itt, Veszprém-ben. Sokaknak, akik részt vettek a programokon, jelentett lelki élményt.

Szeptembertől folytatódtak a hit-tanórák az iskolákban és a plébánián.

Az egyházközségi zarándoklatunkat szeptember 15-én Brenner János szombathelyi egyházmegyes pap vértanúságának az 50. évfordulója kapcsán a rábakethelyi emlékkápolnához szerveztük, Szombathely, Felsőcsatár és Ják érintésével.

Még szeptember folyamán fogadtuk a templomban a csemődi illetékességű „Olgayai Hangok” családi zenekar szolgálatát a szentmiséken. A hónap végén pedig ökumenikus dicsőítésnek adott helyet templomunk.

Szent Miklós napjához kapcsolódóan ebben az évben is tartottunk a plébánián kézműves- és játszódélelőtöt, a hitoktatóknak és segítőknek köszönhetően.

December 15-én a plébánia karitászcsoportja látta vendégül a plébánia idős és egyedülálló híveit egy agapéval egybekötött karácsonyváró rendezvényükre.

December 24-én délután plébániánk fiataljai és hittanosai a szokott módon templomi betlehemes játékkal vezették be az ünnepet.

A szentségimádási napunkat a szokott módon tartottuk meg december

8-án. Az adventi készületünket tudta szolgálni, hasonlóan a hajnali szentmisek is, amelyeken a szokott buzgósággal vettek részt a kedves hívek. Sajnos, Tibor atya távoztával és más irányú leköötöttségével az idén már nem sikerült egyik adventi vasárnapon sem, hogy a szentmisek alatt is gyónási lehetőséget biztosítsunk, s bizony, ez a gyónások számán is meglátszott. Sajnos, a külön biztosított gyónási lehetőségekkel nem nagyon élnek a testvérek.

Közösségi életünkben folyamatban van az egyházközségi képviselő-testület újráválasztása, hiszen lejárt az ötéves mandátuma. Köszönöm mindazoknak, akik eddig részt vettek a testület munkájában, azzal a reménnyel, hogy többségükkel tovább folytatjuk a munkát közösségünk érdekében. Ebben az évben távozott közülünk Kloó Józsi bácsi, aki évtizedekig volt templomatya a képviselő-testületben. Isten adja meg hűséges szolgálatának a jutalmát! Ugyancsak elhunyt Csemernay Éva néni, nyugalmazott pedagógus is, aki a lakását és ingóságait plébániánkra hagyta. Kegyelettel emlékezünk meg róla is. Többségükben tovább működtek a meglévő közösségek, és folytatódtak az imaalkalmak is. Istennek hálát adunk ezekért is.

Az elmúlt év statisztikája:

31 keresztelelésünk volt, amelyből 5 olyan, aki iskolásként keresztkedett. A keresztkedtek közül 17 fiú, 14 lány. 17 volt 1 év alatti, 7 az 1–7 év közötti, 7 pedig ennél idősebb. Egyháziilag rendezett házasságból való 20, 11 polgári kötésből.

8 házasságkötés volt ebben az évben. Ebből 1 vegyes házasság.

Házasságkötési jubileum tekintetében 2 házaspárral ünnepeltük együtt 50 éves házassági évfordulójukat.

71 temetésünk volt ebben az évben, 30 férfi és 41 nő. 18-an részesültek szentségekben, csupán a negyedik. Legidősebb elhunytunk 99 éves, legfiatalabb 21.

Anyagiak terén a pontos számadást még nem tudtuk összeállítani. Februárra, az egyházközségi képviselő-testület gyűlésére lesz kész. Csak hozzávetőleges számadatok vannak. 2,4 millió Ft-tal indultunk neki ennek az évnek. Kb. 13 millió Ft bevételünk volt, ebből kb. 4,2 millió Ft egyházi hozzájárulás („adó”), 3,1 millió Ft persely, a többi egyéb adomány, ill. alapítványi vagy más támogatás. A munkabérek, járulékok, a működési kiadások, a felújítások és egyéb kifizetések után kb. 5 millió Ft maradvánnyal tudunk indulni az új évnek.

A templomi gyűjtések eredménye: katolikus iskolákra 184 ezer, szentföldi helyekre 116 ezer, papnevelésre 100 ezer, péterfillér 87 ezer, missziókra 121 ezer, karitászra 172 ezer, a bazilika felújítására 110 ezer Ft jött össze, amiket továbbítottunk az érsekségre, összesen 890 ezer Ft-ot.

Végül tekintsünk előre az új esztendőre.

Hazánkban a protestáns egyházakkal együtt a Biblia évét tartjuk a most következő esztendőben. Felhívás ez nem csak arra, hogy ne hiányozzon egy család könyvespolcáról se a Biblia, hanem arra is, hogy azt rendszeresen olvassuk, és arra is, hogy életünkben tettekre váltsuk. Adja Isten, hogy eredményesen, lelkieken gazdagodva zárhassuk le a következő esztendőt is!

Folytatnunk kell a lelki építkezést is. Minél inkább érezzük azt, hogy a világ távol jár Krisztus útjától és az Egyháztól, annál inkább szükséges, hogy az evangélium megélő, élő evangéliumok legyünk a világban. Aki nem törődik életében Jézussal, az a velünk való találkozásban ne tudja ezt kikerülni. Hiányoznak azok az együttlétek, közösségek, ahol ebben meg tudunk erősödni. Illetve a különböző alkalmakra szinte mindig ugyanazok jönnek el. Jó lenne többen, több időt szánni Istennek, az ő ügyének.

Már tavaly ilyenkor jeleztem, hogy hosszabb távon előttünk álló feladat a fizikai építkezésben a templomunk külső felújítása. A felújítási tervek Martonné Szilas Katalin jóvoltából elkészültek, a jóváhagyást is megkaptuk

hozzá a Kulturális Örökségvédelmi Hivataltól. Szeretnénk pályázati támogatást igényelni a felújításhoz, hiszen önerőből nagyon nehéz vállalkozás lenne ez. Másrészt része a templomunk a város és a nemzet örökségének is, ezért a felújításához joggal várhatunk el külső segítséget is. Pál Béla államtitkár itt, Veszprémben ígérte, hogy ősszel írunk ki pályázatot egyházi épületek felújítására, de eddig még semmi nyomát nem találtuk. Reméljük, nem csak egy lesz a sok ígéret közül. Azért addig is próbáljuk a felújításhoz az anyagiakat gyűjtögetni.

Végül köszönetet mondok mindazoknak, akik imádságukkal, munkájukkal, tanácsaikkal, adományaikkal segítették közösségünket és építették

Isten országát. Köszönet itt a templomi tevékenységükért a nővéreknek, orgonistáknak, énekeseknek, ministránsoknak; a plébániai tevékenységért az irodai és a karitátszolgálatot végzőknek, hitoktatóknak, újságszerkesztőknek és -íróknak, templomatyánknak a ház körüli teendők végzésében, a templom és a plébánia takarításában és más egyéb tennivalókban segítőknak, a közösségvezetőknek és mindannak, aki bármilyen módon részt vett a munkánkban. Isten adjon jutalmat mindannyiuknak, és segítsen minket kegyelmével továbbra is, hogy folytatni tudjuk az ő szolgálatát.

Istennek legyen hála!

Tóth Gyula plébános



**Pásztorjáték 2007**



## „Meghívó” Judit és Viki nővértől

Néhány hónapja két fiatal szerzetesnővér, Kaszap Viktória és Knáb Judit érkezett a Congregatio Jesu (az angolkisasszonyok) veszprémi rendházába. Judit és Viki nővért idehelyezésük előzményeiről, a mindennapjaikról, az elköteleződésről és a feladataikról kérdeztem.

**– Volt-e korábban valamilyen kötdészetek Veszprémhez, az angolkisasszonyok itteni közösségéhez?**

**– Viki nővér:** Igen, 1995–96 között itt töltöttem a jelöltségemet.

**– Judit nővér:** Én korábban minden évben, akár többször is megfordultam itt, ezért jól ismertem az itt élőket, de nem tartoztam ehhez a házhoz, nem éltem itt. Az előjárónk nyár végén, augusztusban egyszerre helyezett ide minket, jól érzem itt magam.

**– Milyen volt a gyermekkori indíttatás a szerzetessé válás útján, hogyan lettek nővérek?**

**– Viki nővér:** Engem gyermekként nem kereszteltek meg a szüleim. Középkiskolásként az angolkisasszonyoké volt az első szerzetesrend, amellyel találkoztam. Ez a találkozás lenyűgözött, szerelem volt az első látásra. Később a szüleim is megismertek több nővért, és elfogad-

ták a döntésemet. Apukám azt mondta: „Hát, ha ilyen szeretnél lenni, ha ez boldoggá tesz, akkor legyél!” Anyukám meglepetése pedig nem is volt olyan nagy, mert úgy érezte, más gyerek voltam, mint a többi.

**– Judit nővér:** Én vallásos nevelést kaptam. És bár hétköznap is rendszeresen szentmisére jártam, bibliaórán vettem részt, huszonnégy éves koromig nem gondoltam, hogy szerzetesi hivatásom lenne, családi életre készültem. A főiskolás éveim alatt, 1986 és 1990 között Bíró László püspök atya volt a pécsi hit-tan vezetője. Hatvanan-hetvenen jártunk hozzá, az egyes témákat, kérdéseket pedig kis csoportokban beszélgettük át. Aztán elég egyértelmű jeleket kaptam a Biblia, különböző találkozások, valamint az 1989. évi taizéi találkozó által, amelyek a szerzetesi hivatás felé tereltek. Édesanyám egyáltalán nem lepődött meg a döntésemen, az meg nekem volt jóleső meglepetés, amikor édesapám a beöltözésemre átölelt, és azt mondta, büszke rám.

**– Hogyan telik egy napotok?**

**– Viki nővér:** Reggel zsolozsmával, majd szentmisével kezdünk. Általában közösen reggelizünk, majd ki-ki megy

az útjára. Én a doktori disszertációmra dolgozom, sokat olvasok. Loyolai Szent Ignác és Luther Márton életének és lelkiségének összehasonlítása a témám, ezért sokat járok a budapesti evangélikusokhoz is.

**– Judit nővér:** Én félállásban Gyulafirátóton tanítok hittant az iskolában és az óvodában. Ezenkívül lelkiségi, rendi irodalmat fordítok német nyelvről magyarra.

**– Van-e hobbik, és tudjátok-e azt gyakorolni?**

**– Viki nővér:** Nekem egyre fontosabb a természetjárás és a nyaranta tett zárandoklatok. Nagyon szeretek még olvasni, beszélgetni.

**– Judit nővér:** A zene a hobbim. Most furulyázni tanultam meg, és több időm van rá, mint korábban.

**– Milyen emberi kapcsolatokat tartotok fenn?**

**– Viki nővér:** Veszprémbe még csak pár hónapja vagyunk, így inkább korábbi szülői kapcsolatokat ápolok. A rendtársakkal például rendszeresen beszélünk belső telefonhálózaton.

**– Judit nővér:** Nekem most nagyon jó egy kicsit „partvonalon” lenni, pihenni. Korábban – mivel a vezetőségben is dolgoztam – sok kapcsolatot tartottam fenn. A mostani időt kicsit pihenőként élem meg.

**– Miként tekintenek rátok az emberek az utcán? Érdeklődnek irántatok? Találkoztok-e ellenszenvvel, egyházellenességgel?**

**– Viki nővér:** Budapesten sokféle élményben van része az embernek. Előfordult például, hogy több órán keresztül beszélgettem egy ismeretlennel az utcán. Itt, Veszprémbe viszont – talán Zsuzsa nővér miatt is – nem olyan nagy „kuriózum” egy fiatal apáca, megszokták az emberek. Elutasításban nem volt részem, viszont segítőkészségben igen.

**– Judit nővér:** Én sem találkoztam szélsőséges megnyilvánulással, inkább közömbösséget tapasztalok az emberek részéről. A nagyváros ilyen szempontból tényleg más.



– Ma a legtöbb fiatal számára nehéz elköteleződni, életre szóló döntést hozni. Miért érdemes mégis megtenni?

– **Judit nővér:** Mert erre vagyunk teremtve. Az emberi társadalomban a család, a házasság és a szerzetesrendek váltsága kéz a kézben együtt jár. Lényeges, hogy a fiatalok milyen, és főleg mennyi példát látnak az elköteleződésre. Nagyon fontosnak tartom a gyökereket, amelyek erőt adhatnak, és jó példával szolgálhatnak. Az emberi erő azonban önmagában nem elég, bár nekünk is meg kell tennünk a magunkét. A hívás Istentől jön.

– **Viki nővér:** Az elköteleződés talán azért is olyan nehéz, mert ha valamire igent mondok, automatikusan kizárok mást. Nekem nyáron volt az örökfogadalmam. Az ehhez hasonló, komoly döntések meghozatalánál mindig jelen van a bizalom kérdése is: Megvan-e bennem a szükséges állhatatosság, illetve nehézség idején képes leszek-e ráhagyatkozni az Istenre, aki kisegít a viharban?

– **Mi a feladatotok ebben a világban?**

– **Judit nővér:** Mint minden kereszténynek, az a feladatunk, hogy láthatóvá tegyük a köztünk élő Istent, az Emmánuel. Hirdetnünk kell Isten jelenlétét a világban.

– **Viki nővér:** Apostoli rend tagjai vagyunk, szolgálunk kell az emberek között. És amit ma még nagyon fontosnak tartok ebben a szolgálatban: jelen lenni ott, ahova az Egyház nem nagyon jut el, szolgálni a szegényeket.

– **Hogy látjátok, mi lenne a legfontosabb teendő a hívó világiak számára?**

– **Viki nővér:** A legfontosabb a jó családi és emberi kapcsolatok fenntartása. Szeretet nélkül nem lehet élni. A szeretetet láthatóvá, érezhetővé kell tenni.

– **Judit nővér:** Fontos még, hogy mindenki azt tegye jól, amire meghívta az Isten.

– **Van-e még valami, amit jó lenne, ha tudnának a Regina Krónika olvasói?**

– **Viki nővér:** Igen. Szeretném, ha tudnák, hogy az ajtónk nyitva áll előttük is...

Kovács Rita

## Közösségi események decemberben

### Szentségimádás

December 8-án, Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepén és templomunk felszentelésének ünnepnapján szentségimádási napot tartottunk.

A templom egész nap nyitva állt, hogy a nap folyamán bármikor betérhessünk szentségimádásra.

Dél előtt 11-kor a rózsafüzér-társulat és a karitászcsoport közösen tartott imaórát. Délután 5-kor szentóra volt, majd este 6-kor ünnepi szentmisével zárult a szent nap.



### Mikulás-járás és adventi játszóház

Az idén a Mikulás a szokásosnál is elfoglaltabb volt: személyesen nem jelent meg a vasárnapi diákmise után, ahogy szokott. Üzenetét Gyula atya, ajándékait pedig a ministránsok továbbították a gyerekeknek.

A hagyományos adventi kézműves-foglalkozáson a közösségi házban tették próbára kezűességüket a fiatalok. A viszonylag kis létszámú, de lelkes kis kézművesek kezei között hamarosan szebbnél szebb karácsonyfa- és asztali díszek formálódtak. Szükség esetén segítségükre voltak hittantánárai, akik arról is gondoskodtak, hogy ne maradjanak étlen-szomjan. Az előtérben finom vajás kenyeret ehettek, és forró teával csillapíthatták szomjukat.

D. A.

### Karácsonyi előzetes

A karitászcsoport kezdeményezésére december 15-én „karácsonyi előzetes” címmel színvonalas adventi-ka-



rácsonyi műsorral és agapéval várták az egyházközség nyugdíjasait a közösségi házban.

A meghívó szerint a meghívottak is felléphettek valamilyen műsorszámmal. Ezzel a lehetőséggel éltek is néhányan. Felolvasással és énekkel emelték a hangulatot.

A szervezők a Kolping családi közösség karácsonyi műsorával kedveskedtek a meghívottaknak. A Kolping közösség énekkara Nagy Árpádné vezényletével karácsonyi dalokat adott elő, és az ünnephez illő írásokat olvastak fel.

A műsor után a plébániai karitászcsoport munkatársai finom ételekkel és teával kínálták a vendégeket és az előadókat, és kellemes beszélgetéssel folytatódott az ünnepség.

Mivel a télies időben gyalog nehezebb lett volna eljutni a közösségi házba, egyházközségünk néhány tagja felajánlotta, hogy autóval hozza-viszi a vendégeket.

Reméljük, hogy a jól sikerült, hangulatos összejövetel hagyománnyá válik, és jövőre még többen jönnek el együtt ünnepelni.

D. A.



## Imahét a Krisztus-hívők egységéért

2008. január 20–27.

**Az idei évben az imahét mottója:**  
 „...szüntelenül imádkozzatok”  
 (1Tessz 5,17)

Városunkban a közös imádságok mindennap este 6 órakor kezdődnek. Az imahét programja a következő:

20-án, vasárnap a bazilika-főszékesegyházban dr. Márkus Mihály ref. püspök, hétfőn a ref. újtemplomban dr. Mosolygó Péter gör. kat. lelkész, kedden a Magyarok Nagyszonyatemplomban Závodi Zsuzsanna

ref. lelkész, szerdán nálunk, a Regina Mundi-templomban Niederhoffer Zoltán ref. lelkész, csütörtökön a Szent Margit-templomban Ittész János ev. elnök püspök, pénteken a Szent László-templomban Isó Dorottya ev. lelkész, szombaton az evangélikus templomban Takáts István r. k. lelkész, lelki igazgató, 27-én vasárnap pedig a ref. nagytemplomban Szerenka Miklós plébános, irodaigazgató tartja az igehirdetést.

## Lelkiségi foglalkozások

**Hétfő:** 18 órakor felnőttkatekézis a plébánián  
**Szerda:** 17 órakor ministránsfoglalkozás a templomi hittanteremben  
 18.30 órakor bibliaóra a közösségi házban  
**Csütörtök:** 18 órakor szentségimádás  
**Péntek:** 19 órakor ifjúsági hittan a közösségi házban  
**Szombat:** 18 órakor kóruspróba a templomi hittanteremben

## Miserend

**Hétfőtől szombatig:** 7 órakor  
**Szerda:** 18 órakor is  
**Elsőpéntek:** 18 órakor is  
**Szombat:** 17 órakor (ovismise)  
 18 órakor  
**Vasár- és ünnepnap:** 9, 11, 18 órakor  
*A hónapok második vasárnapján  
 9 órakor gitáros szentmise.*

## Hírek és események

**Az imaapostóság szándékai január-ra:**

**Általános:** Imádkozzunk, hogy az Egyház erősebben köteleződjön el a teljes és látható egység mellett, megmutatva igazi valóságát, mint a szeretet közössége, mely az Atya, a Fiú és a Szentlélek közösségét tükrözi.

**Missziós:** Imádkozzunk, hogy a második rendkívüli szinódusának megtartására készülő afrikai egyház továbbra is a kiengesztelődés és az igazságosság jele és eszköze legyen a földrészén, mely ma is szenved a háborúktól, a kizsákmányolástól és a szegénységtől.

Január 13-án ünnepeljük **Urunk megkeresztelkedését**. Ezzel az ünnepel zárul le a karácsonyi ünnepkör, és kezdődik az évközi idő nagyböjt előtti része. Ez a nap egyúttal az **elvándorlók és menekültek világnapja**.

Január 18. Árpád-házi **Szent Margit** szűznek, magyar leányifjúságunk védőszentjének az ünnepe.

Január 25. **Szent Pál apostol megtérése**nek az ünnepe.

Február 2. **Gyertyaszentelő Boldogasszonynak**, Urunk bemutatásának az ünnepe, egyúttal elsőszombat is. Este 6 órakor nem vasárnapi előesti szentmisét végzünk, hanem az ünnepről lesz a szentmise, és ezen végezzük az ilyenkor szokásos gyertyaszentelést.

Február 2. egyúttal könyörgőnap **szerezeti hivatásokért**.

Február 3-án, vasárnap, minden szentmise végén **Balázs-áldást** adunk (Szent Balázs emléknapja február 3-án van, a liturgiában idén – a vasárnap miatt – nem emlékezünk meg róla).

Ebben az évben rövid a farsang, február 5-én befejeződik. Február 3. egyúttal farsangvasárnap, ami az Egyházban könyörgőnap a **világ éhezőiért**.

## Imádkozzunk értük...!

**...mert a keresztségben újjászülettek:** Giron Gergely Máté december 23-án, László Anna Júlia december 26-án.

**...mert az örök hazába költöztek:** Kutor Veronika Gizella (57 éves) november 15-én, Kovács Miklós (21 éves) november 30-án, Molnár László Mihály (74 éves) december 3-án, Csuka Péterné Faicz Irén (86 éves) december 9-én, Neruzsil Istvánné Gürsching Edit Gizella Mária (87 éves) december 11-én, Pál Imre (61 éves) december 15-én, Papp Iлона (79 éves) december 21-én, Ligetfalvi Ferenc (84 éves) december 30-án, Hegyi Istvánné Vigh Éva (82 éves) január 3-án.

## Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
jan. 13.	Iz 42,1–4.6–7	ApCsel 10,34–38	Mt 3,13–17
jan. 20.	Iz 49,3.5–6	1Kor 1,1–3	Jn 1,29–34
jan. 27.	Iz 8,23b–9,3	1Kor 1,10–13.17	Mt 4,12–23
febr. 3.	Szof 2,3; 3,12–13	1Kor 1,26–31	Mt 5,1–12a

## Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja  
 Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsza György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,

Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzártá: minden hónap 20-án